

tragtninger, efterat have overveiet Spørgsmaal, er bleven staaende ved sit Forslag. Det ene Spørgsmaal er om de saakaldte Forbrydelser mod venstfælige fremmede Magter. Her beder jeg blot fastholde, at Forholdet er blandet. Enhver, der med Opmærksomhed fulgte det ærede Medlems Udvikling, vil derved have fundet fuld Betræftelse paa, at der er forskjellige Momenter, der ved Bestemmelsen af dette Forhold komme frem. Nu har det staaet for Udvalget som det væsentligste Moment, det Moment, der medfører, ikke Strafbarhed, men den høiere Strafbarhed, at dette væsentlige og afgjørende Moment — thi naturligtvis ogsaa uden en saadan høiere Straffebestemmelse vil der være Straf for Den, der f. Ex. begik en af de i § 90 omhandlede Forbrydelser — men det afgjørende Moment, det særegne og kvalificerende Moment have vi fundet ikke i Hensynet til et egennyttigt, men i et forstandigt og passende Hensyn til Statens eget Lær. Naar den ærede Landsthingsmand fremhævede det Urigtige i, at der i Overskriften stod „Statens Sikkerhed og Selvstændighed“, saa seer jeg, at man kan betone disse Ord saa stærkt og eensidigt, at Overskriften ikke synes fuldt passende; men man må vel erindre, at alle saadanne Overskrifter og Titler paa Grund af den nødvendige Korthed ikke kunne være aldeles prægnante, thi det vilde være meget kedsommeligt, om man skulde sige i Overskriften: Sikkerhed, Selvstændighed, Lær, Velvære o. s. v., men Hovedsagen er om de særegne Straffebestemmelser ikke væsentligt vedtages paa Grund af de Følger, det maatte have for Staten selv, naar den ikke paa en særegen Maade freder om de Personer, om hvilke her er Tale, og det staaer for Udvalget, som om dette Hensyn var det væsentligste. Det andet Punkt er desværre maastee endnu mere subtilt, men jeg skal dog med et Par Ord omtale det. Det er Spørgsmaalet om de i § 89 omhandlede Angreb paa Rigsdagen eller det regjerende Statsraad, Rigsretten eller Høiesteret. Jeg vil i Korthed sige, at det er en vis naturlig Tilbageholdenhed, at vi have fundet det ønskeligt ikke at foreslaae, at ethvert saadant Angreb skulde stilles op under Angreb paa Forsætningen. Hvis det var nød-

vendigt at foreslaae det, maatte vi naturligvis have gjort det alligevel, men vi fandt, at det ikke var nødvendigt, ja, at det ikke var rigtigt; thi der er en Forskjel, som det forekommer mig, at det ærede Medlem ganske har overseet, imellem de to Ting, den ene, hvor Nogen virkelig vil fuldkaste Forsætningen, og den anden, hvor hans Tanker ere meget fjærne deraf, men hvor der alligevel findes en Antasten Sted af Repræsentationen, for at holde mig dertil. Ved vort Forslag er der ikke i fjærneste Maade Spørgsmaal om at stille den enkelte Rigsdagsmand paa en utilbørlig Plads; men der er kun Spørgsmaal om en Antasten af Rigsdagen, men en Antasten, der ikke kan siges at indeholde noget Angreb paa Forsætningen. Det kan indeholde Angreb paa Institutionens Virksomhed, og dette kan kun ske igjennem Angreb paa de enkelte Personer i deres Virksomhed, men et saadant Angreb er ikke endnu i sit Væsen et Angreb paa Forsætningen, ikke i sit Væsen et saadant Angreb, som iøvrigt er omtalt i det Capitel, hvor der handles om Angreb paa Forsætningen. Vi have troet, at det var en naturlig Følelse, der tilfagde, at visse Angreb paa Kongen maatte opfattes som Angreb paa Forsætningen; men at man skulde være barsom og tilbageholdende med at betragte Angreb paa Rigsdagen, naar der ikke var tilfattet nogen Forsætningsfuldstælse, som Angreb paa Forsætningen. Der kan siges mere paa begge Sider, end jeg har sagt, men jeg frygter for at trætte Forsamlingen ved disse noget subtile Betragtninger om reent formelle Spørgsmaal.

Madvig: Naar jeg tager Ordet, er det ikke forat forlænge Forhandlingerne. Der staaer en lang Række Vindringsforslag tilbage, stillede af min ærede Sidemand tilvenstre (Hafs); som angaaer Livsstraffen, og jeg vil ikke forhale deres Behandling ved nu at tale om formelle Spørgsmaal, men jeg antager, at Mødet er saa langt fremrykket, at vi ikke kunne blive færdige idag, og derfor vil jeg benytte Dieblisset til at sige nogle Ord. Jeg har ikke kunnet føle mig overbeviist ved hvad den ærede sidste Taler sagde. Angreb paa Rigsdagen og paa Høiesteret høre, skøndt de ikke gaae ud